

BLUE
ELS CRIMS DE CHOPIN
JEANS

BLUE JEANS
ELS CRIMS
DE CHOPIN

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LOS CRÍMENES DE CHOPIN*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2022

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2022

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2022

© DEL MAPA DE SEVILLA: SALOMART

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2898-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.543-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRES A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

CAPÍTOL I

Niko

Sevilla, divendres 4 d'octubre del 2019

—Ja està? Això és tot?

—Sí, això és tot. Ho sento.

Els seus ulls negres plorosos no el faran pas canviar d'opinió. Fa temps que no sent res per la Lydia. Potser no n'ha estat mai enamorat. Però això ja és igual, ara.

—Doncs ves-te'n a la merda, Niko.

—No vull que t'enfadis.

—Que no m'enfadi? M'acabes de deixar. Com esperes que reaccioni?

—Com una adulta.

—Ho dius de debò?

El noi arronsa les espatlles i intenta fer-li un petó a la galta. La Lydia s'aparta i s'asseu al llit de la seva habitació.

—Me'n vaig. Ja et trucaré algun dia.

—M'estimo més que no. Oblida'm. Esborra el meu número i no tornis a escriure'm a les xarxes socials.

—N'estàs segura?

La noia no respon. Es tapa la cara amb les mans i es

posa a plorar. A en Niko li sap greu, però aquí ja no hi té res més a fer. Obre la porta i surt de l'habitació. Sent que el pare i la mare de la seva exnòvia parlen a la sala d'estar. Se n'hauria d'acomiadar? No l'han suportat mai, i a ell tampoc no li cauen gaire bé. Per tant, decideix no dir-los res. Es mira al mirall del rebedor i es bufa el serrell. No fa cara d'algú que acaba de trencar una relació. Ni ulleres marcades ni el nas vermell. No li ha sortit ni una llàgrima. Es toca lleument l'arracada d'anella que porta a l'orella dreta i va cap a la porta d'entrada per marxar.

—T'odio, imbècil! T'odio!

Els crits agònics de la Lydia són com els últims espasmes del peix que acaba de ser capturat. Ha de fugir d'aquella casa immediatament o apareixeran els pares i la cosa s'embolicarà. Tot i que seria pitjor que el que sortís a rescatar-la fos el germà gran. L'Agustín fa més de metre noranta i l'han detingut unes quantes vegades per desordres públics i violència al carrer. Força bruta i poques neurones. Un bon element. Ell, en canvi, és tot el contrari. Si alguna cosa el caracteritza és la seva manera d'actuar minuciosa i subtil. Un refinat estilista.

Tot i ser octubre fa calor. Vint-i-cinc graus! És una temperatura habitual a Sevilla, i a en Niko li encanta. Quan era petit, va passar tant de fred a la seva Polònia natal que agraeix molt el clima càlid de la ciutat que l'ha acollit. El setembre passat ja va fer set anys que va arribar a la capital andalusa. No enyora el seu país, però alguna vegada ha pensat de tornar-hi. Sobretot, des que es va morir el seu avi.

—Niko, no em queda gaire. Espero que, malgrat tot, em recordis amb amor.

—No et moriràs pas, avi.

—És llei de vida. Ningú no és immortal. Tot i que jo durant un quant temps m'ho vaig creure. Escriuràs la meva biografia tal com em vas prometre?

—No parlis més. Descansa.

—La podries titular *Dariusz Olejnik, aventures i desventures d'un lladre incomparable*.

—Una mica llarg, no trobes? Ocuparia pràcticament tota la portada.

—Tens raó. Els llibres no han sigut mai el meu fort. En això no ens assemblem gota.

Mentre que en Dariusz amb prou feines s'havia llegit un parell de novel·les en tota la seva vida, en Niko s'havia convertit en un àvid lector. De fet, gran part del vocabulari espanyol que sap és gràcies a la literatura. A més, li agrada escriure.

El centre de la ciutat està ple de gent. Li encanta l'aroma de cafè acabat de fer que desprenen els bars d'aquella zona. S'ha quedat encantat mirant l'aparador de la confiteria La Campana. Podria entrar a comprar-se una pasta de full o *rameado*, tal com en diuen aquí, unes ulleres de xocolata o un brioix de crema. Li encanta menjar, sobretot que sigui dolç. A Sevilla ha tastat la millor rebosteria del món. Però la temptació se li esfuma de cop quan una veu poc amable rugeix darrere seu.

—Ei, tu, polonès de merda!

Es gira i veu l'Agustín, que no sembla gaire content. No va sol. L'acompanya un paio fornit amb els ulls ametllats, més o menys un pam més baix que el seu amic, amb la mateixa cara de mala llet.

—Què cony li has fet a la meva germana? No para de plorar.

—No li he fet res —contesta en Niko amb fermesa. Aquest mastodont no aconseguirà intimidar-lo—. Hem tallat, simplement.

—Li has posat les banyes?

—No, esclar que no.

—Doncs què?

—Res. S'ha acabat l'amor. No us ha passat mai, o què?

No, segur que no els ha passat mai. No creu que aquests dos tios hagin sentit alguna cosa semblant a l'amor per algú.

L'Agustín mira el seu col·lega i l'altre nega amb el cap. Immediatament, com si estiguessin sincronitzats, fan un parell de passos endavant per acostar-se a en Niko, que no els treu l'ull de sobre.

—Ets un merda, polonès. No m'has agradat mai.

—En canvi, tu a mi sempre m'has caigut bé, Agus —menteix en Niko, que sap que el germà de la Lydia no captarà la ironia—. Nois, me n'he d'anar, ha sigut un plaer parlar amb vosaltres.

—Un moment —diu l'altre noi, que ara recorda que li diuen Sasaki—. La Lydia és com si fos família meva. I això que li has fet no et sortirà gratis.

—Us repeteixo que no li he fet res. Aviat en trobarà un altre. O una altra, ves a saber.

—Què insinues, desgraciat, que la meva germana és tortillera?

Com els pot explicar a aquests dos neandertals que són al segle XXI i que no totes les relacions són heteronormatives? No té temps. De sobte, el puny d'en Sasaki li va directe a l'estómac. En Niko recula i esquivia el cop. Els seus reflexos també impedeixen que el germà de la seva exnòvia li toqui el genoll de ple en un intent de clavar-li una bona coça. La cosa s'està embolicant.

—No te n'escaparàs pas com si res —diu l'Agustín, amb la respiració agitada—. Et mereixes un joc d'hòsties.

—Doncs haureu de córrer molt per fotre-me-les.

En Niko aconsegueix eludir un parell de cops de puny més dels seus adversaris i fuig a tot drap, obrint-se pas entre la gent. Els dos agressors corren darrere d'ell, però no són tan ràpids. La persecució no dura gaire, de seguida els perd de vista, tot i que no se'n fia gens. Veu l'església Colegial del Divino Salvador oberta i s'hi amaga. Entra a dins, es persigna i s'asseu a l'últim banc per recuperar l'alè. Per sort, no saben on viu. A la Lydia no l'ha dut mai a casa ni li ha donat mai la seva adreça. Ni a ella ni a ningú. Ara s'alegra de ser tan previngut i desconfiat. De totes maneres, haurà d'anar amb compte amb aquests dos paios. Sevilla no és pas tan gran per poder estar segur que no tornaran a coincidir, i a partir d'ara sap que és un objectiu per a ells.

—Que et puc ajudar en res? —li pregunta un home de cabells canosos mentre se li acosta.

Porta una sotana negra i un alçacoll blanc. Camina a poc a poc, amb passos curts. En Niko calcula que deu rondar els vuitanta anys.

—Que et vols confessar? —insisteix el capellà, en to pausat.

—No, gràcies. Ja me n'anava.

—Has entrat només per veure la nostra església? El Salvador és de les que té més història de tot Sevilla. És una meravella.

—Sí, és preciosa —contesta el noi, que examina impressionat l'interior del temple. La seva mirada s'atura a la zona il·luminada de la dreta—. Aquell orgue funciona?

—Perfectament.

—El puc tocar?

Al capellà li sorprèn la petició d'en Niko. No sap què

contestar, i al final li diu que sí. El noi s'aixeca i es dirigeix amb rapidesa cap a l'orgue. Seu a la banqueta i estira els dits. Tanca els ulls i es concentra uns segons. Tot seguit, les mans comencen a dansar sobre les tecles. Sona una melodia que l'home dels cabells blancs no triga gaire a reconèixer.

—Chopin?

En Niko no diu res. No li agrada parlar mentre toca. Sempre ho fa en silenci, des de petit, quan la seva mare l'asseia al piano. Es passava un munt d'hores cada dia interpretant partitures compostes pels grans genis de la història de la música. De fet, era tan gran la seva devoció i dedicació per aquell instrument, que no tenia amics. No n'hi calien. Tocava, tocava i tocava. Un petit virtuós que prometia convertir-se en un dels millors pianistes de Polònia. Fins que un accident ho va estroncar tot i li va canviar la vida de manera radical.

—Ets molt bo. Per què no vens algun diumenge a delectar-nos? —diu el capellà, quan en Niko acaba de tocar el nocturn.

—A missa?

—Sí. A tocar.

—No, gràcies. No m'agraden les cerimònies religioses.

—No ets cristià?

El jove esbossa un somriure i li dona les gràcies a l'home. Se n'acomiada i surt de l'església, però abans s'assegura que no hi hagi l'Agustín i en Sasaki per allà rondant. Bones notícies: no n'hi ha ni rastre.

Mentre camina, pensa que aquell capellà li ha caigut molt bé. No tots li haurien permès tocar l'orgue de la seva església. A més, ha sabut que interpretava una melodia de Chopin, el seu ídol i gran referent. Potser podria deixar-s'hi caure algun diumenge, encara que no sigui creient ni li agradin les religions. La música està per sobre de tot.

Comença a vesprejar i hauria d'agafar el bus per tornar a casa, però té ganes de passejar una mica pel centre. Una de les seves grans aficions és perdre's pels carrers del call jueu. El seu avi li deia que mai no arribes a conèixer del tot el barri de Santa Cruz. Està ple de carrerons i raconets que et fa la sensació que no has vist mai. En una cantonada, en Niko troba una papereria que encara està oberta. Davant del petit aparador, es fixa en els tres llibres que tenen exposats, tots de la mateixa autora. No la coneix, però la mestressa de la botiga, que està a punt de tancar, de seguida l'hi aclareix.

—L'autora és amiga meva, però no és famosa. Ha escrit una trilogia meravellosa. Del millor que he llegit en els últims anys. T'interessa?

—No porto diners a sobre.

—Quina llàstima. Són unes novel·les de misteri extraordinàries. Segur que no saps qui és l'assassí fins al final! Jo no ho vaig pas saber, i això que conec bé l'escriptora.

El noi somriu. Sent curiositat. Potser algun dia hi tornarà i comprarà algun d'aquests llibres.

—Perdona, em pots ajudar un moment amb l'expositor de diaris? Normalment ho fa el meu fill, però avui no sé pas on s'ha ficat. Aquest jovent cada dia està més esgarriat.

—Oi tant, cap problema.

Entre tots dos agafen l'expositor i el porten cap a l'interior de la papereria. Gairebé no queden diaris d'aquell divendres, però el titular del diari local crida l'atenció d'en Niko, que queda sangglaçat:

UN CRIM AL RITME DE CHOPIN.